

Het ware Ridderschap

Ridder Gunvor keerde vol trots naar zijn kasteel terug. Eindelijk had hij de beroemde koning Wulfram verslagen. Het was een moeilijke veldslag geweest, de vijand streed heel erg dapper, maar Gunvor had volgehouden en de slag gewonnen.

Nu reed hij vermoeid, maar ook blij en tevreden over de houten valbrug van zijn kasteel. Hij verlangde naar het moment, waarop zijn koning hem zou huldigen en naar het feest, dat dan zou volgen.

Maar er was nòg iets waar hij naar verlangde. Dat was de lelie in de kasteelhof. Op de dag toen hij tot ridder geslagen werd, had een wijze man voorspeld, dat de lelie pas zou gaan bloeien als Gunvor het ware ridderschap had gevonden. Tot aan de dag van zijn vertrek naar het slagveld was de lelieknop echter stijf dicht gebleven, hoeveel dappere daden hij ook verricht had en aan hoeveel veldtochten hij ook had deelgenomen.

Nu, na de hevigste slag van zijn leven, nu hij bewezen had hoe groot zijn moed en hoe krachtig zijn zwaard was, nu zou de lelie toch eindelijk wel bloeien. Hij twijfelde er niet aan.

Terwijl een kleurige stoet de terugkerende strijders verwelkomde, glipte Gunvor even weg naar de kasteelhof om naar de lelie te zien.

Het hart klopte hem in de keel toen hij zich een weg door de struiken baande naar het eenzame hoekje, waar de plant groeide.

Maar wat was dàt? Gunvor zuchtte van teleurstelling. Geen blanke, wijdgeopende kelk, zoals hij verwacht had, nee de lelieknop was dicht gebleven. Stijf gesloten.

Verdrietig begaf Gunvor zich naar het vrolijke gezelschap op de binnenhof. Hij piekerde. Hoe kòn het toch, dat hij nu nòg het ware ridderschap niet had gevonden?

Zou hij ooit dapperder kunnen strijden? Zou hij ooit een moediger leger kunnen verslaan?

Terwijl hij zijn paard naar de stal leidde, werd er buiten aan de poort op de klaroen geblazen en reed er een nieuwe afdeling van zijn leger over de brug het kasteel binnen. De mannen waren uitgelaten blij, want ze hadden Reinout, de zoon van de vijandelijke koning, in hun midden. Hij zag er bebloed en uitgeput uit. Zijn kleren waren gescheurd en zijn handen geboeid.

Gunvor gebod Reinout in een donkere kerker te werpen en liet een dubbele wacht bij de poort plaatsen. Na de eerste feestelijke weken, keerde allengs de rust terug in het kasteel.

Gunvor verrichtte zijn dagelijkse bezigheden of zwierf jagend met zijn mannen door de bossen.

De herfst kwam met zware stormen en hevige kou.

Gunvor zat vaak op zijn torenkamer naar buiten te staren en dan moest hij maar steeds denken aan de prins in zijn kerkers. Zou de jongeman het niet koud hebben? Zou hij geen heimwee hebben naar zijn verre land?

Op een dag vroeg Gunvor aan de cipier hoe de jonge prins het maakte.

„Het is een vreemde sinjeur heer,” antwoordde de cipier, „zo lang hij beneden is, heeft hij nog geen stom woord gesproken.”

„Geef hem goede kleren aan en breng hem bij mij,” beval Gunvor, een paar eikenblokken op zijn haardvuur gooiend, zodat het goed warm werd in de kamer.

Een half uur later zat Reinout tegenover hem op een stoel. De prins zag er uitgeteerd uit.

„Vertel eens,” begon Gunvor, „waarom weiger je steeds te spreken? Vergeet niet dat je in onze macht bent en dat wij met je kunnen doen wat we willen.”

Nu kwamen er voor het eerst woorden over de lippen van de prins. Hij zag Gunvor met open, eerlijke ogen aan en antwoordde: „Ik weet dat ik in uw macht ben, maar bang ben ik niet voor u en ook niet voor uw gevangenis. Sluit u mij maar weer op, want ik ben liever met eer een gevangene, dan vrij een slaaf.”

Even werd Gunvor woedend om dit antwoord, maar omdat hij de moed van de prins bewonderde, liet hij niets van zijn boosheid blijken.

„Bedoel je met die vrije slaaf mij?” vroeg hij.

„Ja, ik bedoel u.”

„Ben ik dan een slaaf?” vroeg Gunvor spottend, „heb ik niet met mijn mannen het leger van je vader verslagen?”

„Ja, dat is het juist” zei Reinout, „u bent trots op dat woeste zwaard van u, maar mijn vader en ik waren altijd trots op iets anders.

Wij waren trots op de mooie wegen van ons land en op de gouden korenvelden. Wij gaven ons geld uit voor de welvaart van ons volk. Daarom hadden wij geen groot leger.

En u, waar bent u trots op? U bent er trots op dat u alles hebt stukgemaakt, wat wij hadden opgebouwd. De steden zijn verbrand en de korenvelden vernield; ons volk is arm en hongerig door uw schuld! U bent een slaaf, Ridder Gunvor, een slaaf van drie machtige koningen met zwarte kronen. Ze heten: Eerzucht, Vernielzucht en Haat.”

„Nu is het genoeg!” riep Gunvor opspringend, „mannen, brengt hem naar zijn cel terug.”

Reinout liet zich zwijgend wegbrengen.

Na dit voorval deed Gunvor steeds zijn best de woorden van de prins te vergeten, maar het gelukte hem niet. Het was vreemd, maar na zijn ont-

5. Vissen, 6. Ar.

De oplossing luidt: HEMAVA; 1. Hoofd, 2. Einde, 3. Maart, 4. Assen,

moeting met Reinout was hij niet meer trots op zijn overwinning. Hij scháámde zich er voor en hij schaamde zich steeds meer, want de prins had gelijk; het was dapper en moedig om een volk goed te leiden en alles op te bouwen, maar het was laf en laag om al dat moois te vernielen. Eigenlijk was daar geen kunst aan!

Op een mooie lentedag stond Gunvor op en hij zei tegen zichzelf: „Voortaan zal ik een èchte ridder zijn!” Nog dezelfde dag liet hij Reinout overbrengen naar een beter verblijf, waar gestookt kon worden en waar de zon naar binnen kon schijnen.

Toen zei hij: „Reinout, ik heb veel over je woorden nagedacht. Voortaan wil ik jullie land niet meer bestrijden, maar ik wil jullie helpen om alles op te bouwen wat verwoest is. Ik ga mijn paard zadelen en naar mijn koning om hem te vragen of ik jou niet vrij mag laten. Misschien denkt ook hij na en gaat ook hij meehelpen om de schade te herstellen.”

„De koning zal je uitlachen,” zei Reinout somber, „hij zal je voor dwaas verklaren en je al je bezit afnemen. De koning beschouwt mensen met jouw gedachten als dwazen en hij háát ze.”

„Toch ga ik,” zei Gunvor, „ik ben bang, daar wil ik eerlijk voor uitkomen, maar ik gá; ik móét gaan!”

Hij nam afscheid van Reinout en liep door de kasteelhof naar de stallen om zijn paard te halen.

Hij zag er wel tegenop om de koning te ontmoeten. Terwijl hij met gebogen hóofd langs de dikke kastanje in de hof liep, viel plotseling zijn oog op iets dat helder wit was en dat blonk als een ster.

Wat was dat daar in die donkere hoek?

Toen kwamen er tranen in zijn ogen van blijdschap.

Het was de lelie die bloeide.

Zijn eigen wonderlelie.

De kelk was opengestaan en toonde een schitterend hart van wit en goud.

„Nu heb ik het ware ridderschap gevonden,” fluisterde Gunvor verheugd. Zijn angst was ineens van hem afgevallen. Fier en dapper liep hij naar de stallen toe.

Hij ging strijden voor de vrede; hij had het ware ridderschap gevonden!

G. Fenijn.

Wie wil corresponderen met:

Nelly Uroegindewey, Langeweg 16, Middelharnis, 12 jaar.